

[J. Chr. Jensen.]

nu har jeg Troen paa, at Forslaget kommer i denne Samling.

Efter de Forhaandsmeddelelser, man har faaet — jeg har ikke læst Lovforslaget, jeg ved ikke, hvad der staar deri, men efter nogle forskellige Interviews med Folk, som har Kendskab til det, ikke mindst med Borgmester P. J. Pedersen i København for nogen Tid siden —, maa man gaa ud fra, at der i dette nye Forslag bliver givet særlige Betingelser for Sanering af usunde Bydele, særlig i den gamle By.

Naar nu det sker, bliver det nødvendigt at skaffe Erstatningslejligheder for de Lejligheder, der forsvinder ved Nedrivningen. De fleste af de Familier, der bebor disse gamle Rønner, i Baggaarde og Sidehuse, er fattige Folk, meget fattige Folk og undertiden Folk med mange Børn. Nu spørger jeg: Hvor skal alle disse Familier flytte hen, naar Husene skal nedrives? Jeg personlig mener, at de skal flyttes ud i frie Omgivelser, hvor der er Lys og Sol og Luft, hvad disse Mennesker aldrig har haft der, hvor de har boet. Det er nødvendigt, at der skaffes Plads til dem, og det kan ikke ske inden for Københavns Bygrænse, for der er ingen Plads. Det maa derfor ske i andre Kommuner, og der skal skabes en Bebyggelse, som svarer til det, de Folk kan betale. Det ved jeg ogsaa kunde lade sig gøre, og det kan i det aller væsentligste lade sig gøre, uden at det offentlige behøver at betale direkte Tilskud, naar blot det gøres paa den rigtige Maade og paa de rigtige Steder. Hvordan hele denne Sag skal gribes an, er der jo heller ikke Tid til her at tale om, men der er dog Grund for mig til her at spørge, om der er Mulighed for at faa disse Mennesker ud i frie Omgivelser.

I samme Forbindelse vil jeg gerne gøre opmærksom paa, at der heldigvis er en stadig stigende Trang til at komme bort fra Byen, og denne Bevægelse tager Fart, efterhaanden som Befordringsmidlerne bliver almindelige, det vil sige billige og hurtige. Dette viser sig alle Vegne. Man kan blot se paa en lille By som Virum, en fuldkommen Landkommune, som ligger et Stykke uden for Lyngby. Da der kom en S-Tog Station, tog Bebyggelsen Fart, og i Dag, 2—3 Aar efter, er der skabt en meget betydelig By. Men dette har ogsaa ført med sig, at Jorden deromkring er steget til det 20-dobbelte. Der maa maaske dog alligevel være noget at lære af det, der sker i Københavns umiddelbare Nærhed, saa snart der kommer en S-Tog Station.

Jeg sagde før, at der ikke var Plads for en saadan Udflytning inden for Kommunens Grænse. Kan da de smaa Kommuner i Københavns Omegn tage denne Udflytning? Nej, det kan de ikke. De er for de allerflestes Vedkommende nogle ganske smaa rene Landkommuner, der hverken har Skoler eller andre Bygninger, som kræves til et saadant nyt Samfund, og de har heller ingen Penge eller Mulighed for at administrere under en maaske Mangedobling af Kommunens Indbyggerantal, fremkaldt ved Udflytning af Folk fra Hovedstaden, som man maa huske paa stadig skal have deres Erhverv her i København. Og Hovedstadens Rammer er for øvrigt allerede for længst sprængt. Her nytter det ikke at indlemme Frederiksberg Kommune eller Gentofte Kommune. Nej, det er nødvendigt, at Sagen tages op paa et meget, meget bredere Grundlag. København maa omfatte en betydelig Del af Københavns Amt, og det kan jo kun ske ved Indlemmelse. Det er ikke nok, at Kommunen køber Jorderne derude; derfor forpligtes de paagældende Kommuner jo ikke til at anlægge Skoler og faar heller ikke Kapital til at anlægge alt det, der er fornødent for en saa betydelig Invasion. Det kan altsaa kun ske ved Indlemmelse, og det kan godt være, at det er forbundet med betydelige Vanskeligheder, men jeg siger: Man kommer ikke uden om det, før eller siden maa det ske, og jo længere det varer, des dyrere bliver det, og des mere forfuskas denne Sag.

Jeg kunde dog ogsaa tænke mig en anden Udvej, nemlig den, at Københavns Forfatning blev ophævet, saaledes at Københavns Amt ogsaa kom til at omfatte København, og rent umiddelbart vilde jeg tro, at denne Udvej var den letteste og bedste, men det skal jeg ikke kunne domme om. Amsraadet maatte i saa Fald have en betydeligt videre Beføjelse, end det har i Dag. Alle de store Fællesanliggender for den store, voksende By og Omegn maatte henlægges til et Forum, som ikke kunde være saa snævert som København alene eller som Københavns Omegnskommuner. Der maatte blive Tale om en Amsbeføjelse. Jeg tænker her paa Fællesanliggender som Vej- og Trafikforhold, Jernbaner, Omnibuskørsel, Bade-, Lejr- og Friluftsanlæg, Sportspladser og Børnekolonier og meget andet. Ikke mindst Børnekolonier! Udtalelser fra mange betydelige Institutioner og Mænd gaar jo ud paa, at det er umuligt, selv i den korte Tid Sommerferien varer, at faa københavnske Børn ud i Lys og Luft. Jeg siger: Det er ikke umuligt, men Autori-